

Vse papirne potrebščine za razne prereditve, kot kreppapir, svileni papir, papir za rože, listje za rože, papirni servijeti, namizni prti, papirni krožniki, torten-papir — na malo in veliko — v Cirilovi Maribor-Ptuj.

Ivana Lukiča, doma iz Hrvatske. Imel je pri sebi več tisočakov, 15 dragocenih prstanov, dve zlati ovratnici in še razne druge dragocenosti. O Lukiču sumijo, da je okradel cerkev v Splitu in ima več vlovov in tatvin na vesti, katere je izvršil po južnih krajih naše države.

Ukraden kanon. Veleposestnik baron Codelli poseda pri Ljubljani grad, v katerem ima opremljen manjši muzej. Zadnje dni mu je bil ukraden iz muzeja majhen turški top, ki je bil vlit iz bronu, je bil redkost in so ga cenili na 50.000 Din. V Ljubljani so izsledili in prijeli moškega, kateri je ta top ukradel in prodal nekemu livarju. Sedaj je policija oba zaprla, tata in kupca. Niti stari turški topovi niso več varni pred tatovi!

Strelji na podbana dunavske banovine. Na podbana dunavske banovine Svetislava Rajiča je v Novem Sadu oddal 18. junija v uradu dva strela bivši občinski tajnik Pavel Pavlovič iz Petrovega sela. Rajič je hudo ranjen v gornji del prsnega koša. Atentator si je s strelom sam končal življenje. Pavlovič je zagrešil zločin, ker je bil ob službo. Stanje ranjenega podbana je resno.

Izpred sodišča.

Obsodba roparskega napadalca. Pred kazenskim senatom mariborskega okrožnega sodišča se je zagovarjal 18. junija 29 letni Matevž Kozel iz Velike Varnice. Imenovani je že bil devetkrat predkaznovan. Komaj je zapustil kaznilnico, že je napadel 27. februarja posestnika Martina Rogino z revolverjem v roki in je zahteval od njega denar. Napadeni mu je izročil listnico z 90 Din. Kozel je bil obsojen na štiri leta ječe.

vec, o katerem so mu pripovedovali že toliko pohvalnega. »Ne vem, Veličanstvo,« je dejal tenor z veliko gesto, »lahko se pa pohvalim, da imam glas, s katerim napravim lahko vse, kar hočem.« — »Če je tako,« je odvrnil kraj, »tedaj bi vam priporočal, da napravite iz nje ga par nogavic, zelo bi vam bile že potrebne.«

Ogromni izdatki za svetovno razstavo v Parizu

Zakon od 16. avgusta 1936 je določil za dela na pariški razstavi 200 milijonov frankov, in sicer: 58 milijonov za gradnjo razstavnih poslopj, 38 milijonov za razne nasade, 25 milijonov za gradnjo cest in kanalizacij, 18 milijonov za okrasna in umetni-

Slovenska Krajina.

Tišina. V našo mirno faro je prišlo v nedeljo 13. junija veliko razburjenje, ko se je razneslo, da je na gasilski veselici bil družinski oče Kolmanič z nožem zaboden in je med prevozom v bolnišnico umrl. Zapušča mlado ženo in dva majhna otroka. Popolnoma po nedolžnem je pokojni preli svojo kri. Prišlo je na veselici radi plesa do prerokanja, Kolmanič je pristopil in prosil nemirneže, naj bodo pametni in veseli, a že je počil strel iz revolverja in trenutek zatem je znan razgrajac iz Hrasja na Štajerskem prerezal Kolmaniču žilo odvodnico in vsaka pomoč

Tabor slovenskih fantov in mož v Celju

od 27. do 29. junija 1937.

Legitimacije za tabor so dotiskane. Knjižice so prav lične in imajo tole vsebino: Uvodna beseda slovenskim fantom in možem, nadškof dr. A. B. Jeglič, pokrovitelj tabora slovenskih fantov in mož v Celju. — Program tabora. — Druge prireditve ob času tabora. — Navodila udeležencem: 1. Splošna navodila; 2. podrobna navodila; 3. posebna zdravniška navodila; vojni redi vlakov; redne avtobusne zveze s Celjem; pesmi (ljudsko petje): a) državna himna, b) cerkvene pesmi, c) himna slovenskih fantov; Vodnik po Celju; Potočka zijalka (1700 m) na Oševi.

Opozarjamo, da imajo pravico na polovično voznino na železnici samo imetniki teh legitimacij. Potrdila udeležbe tabora se bodo namreč dajala na rumene železniške legitimacije (obrazec K 13) samo v zvezi s taborno legitimacijo. Zupniške pripravljalne odbore prosimo, naj nam nemudoma sporoče, koliko legitimacij želijo.

Prilavljalni odbor.

je bila zaman. Ljudje bi linčali morilca, če ne bi bilo orožnikov. Tudi ob ti priliki ponovno poudarjamo, da naše oblasti premilo kaznujeje take ubijalce in vsakemu navadno potem še polkazni odpustijo, če se v ječi »lepo« obnaša, da potem lažje doma dalje mesari.

Sv. Sebeščan. Tukajšnji Marijin vrtec je naredil izlet h Kapeli na Štajerskem. Otroci se bili k ljub naporni poti z izletom zelo zadovoljni. — Naša župnija je razpisana do 8. julija. Prosimo Boga, da bi dobili za župnika duhovnika, ki bo zadovoljen med našim siromašnim ljudstvom in bo nam dober pastir in duhovni oče.

Slovenski narodni tabor v Slovenjgradcu

dne 4. julija 1937.

Vsa Slovenija je 30. majnika veselo praznovala dvajsetletnico naše narodne odločbe, majniške deklaracije. Tudi naša meja bo izpregovorila. Dne 4. julija priredi slovenjgraška JRZ veliko manifestacijo v proslavo majniške deklaracije. Svojo udeležbo je obljubil tudi voditelj slovenskega naroda, g. dr. Anton Korošec, ki bo na proslavi glavni govornik. Naj ta prosiava združi vse obmejne okraje okoli našega voditelja! Vabimo kolesarje in narodne noše, da povzdignejo slavnost!

Ob desetih bo na trgu sprejem g. dr. Korošca, nato izročitev diplome častnega meščanstva slovenjgraškega, nakar sledi slavnostno zborovanje. Sodeluje velik pevski zbor vseh okoliških pevcev in več godb.

Vsi na tabor v Slovenjgradec dne 4. julija!

Negova. Tukajšnje Prosvetno društvo priredi v nedeljo 27. junija ob treh popoldan v graščinskih prostorih v Negovi tombolo z lepimi in številnimi dobitki. Bo tudi godba. Točilo se bo znano graščinsko vino. Domačini in sosedi od blizu in daleč, pridite v Negovo! Ne bo vam žal! Na veselo svidenje!

»Moreš že, pa ni nič kaj lahkega, kar mislim.«
»Če ti vse storiš, tudi meni ne bo nič pretežko.«
»Jaz bom storil, kar želiš, naj pride, kar pride, jaz bom, če boš tudi ti. Pa vem: ti ne boš.«

»Povej, kaj želiš!«
Pogledala ga je bistro v oči. Tedaj je trenutek okleval, potem pa je bruhnil iz sebe:
»Jaz hočem, da me vzameš, da postaneš moja žena.«

Zdrznila se je, ko da je kdo zamahnil po njej, zardela je, prebledela, na obrazu si ji bral zdaj strah, zdaj sram, jezo, stud.

Nič tega ni ušlo njegovim bistrim očem, vendar se je čudil, da ga ni kar zavrnila.

Povesila je oči, trepetaje je stala pred njim in ni dala glasu od sebe. Čez nekaj časa je vzdihnila in zašepetala:

»Tako nisem mislila.«
»Ali jaz sem tako mislil,« se je odrezal drzno.
»Preveč zahtevaš.«

»Tudi to, kar ti od mene zahtevaš, je preveč. Torej si nimava kaj obirati.«

Zopet je utihnila...

Kaj, tega divjaka in nevernika naj bi vzela, ki se je leta in leta potepal po svetu — s cigani, s komedijanti in Bog ve s kom, in še tega nihče ne ve, čigav je in odkod!

Na tega strašnega človeka naj bi se navezala za vse življenje?

Toda ali ni tudi marsikaj dobrega na njem?

Njegova postava, njegove ognjevite oči, njegova drznost, njegova neugnana močatost pričajo, da ni vsakdanji človek.

Nekaj je na njem, kar ljudi prime, zagradi in potegne s seboj — seveda, žal, k hudemu... Morda bi jih tudi k dobremu tako, če bi on sam prišel na pravo pot.

Ali se ni zaobljubila, da ga hoče za vsako ceno spraviti na pravo pot?

Ali ne! Cena je previsoka, uspeh pa preveč negotov...

Veronika, ali ni to le prazen izgovor? Mar je lani oni mladi misijonar kaj vedel, ali bo s pridigo kaj opravil? Ali je kaj spraševal, če je vredno žrtvovati zdravje in življenje za spreobrnitev ljudi? Ali ni brez oklevanja in preudarjanja gorel svojemu poklicu, čeprav mu je že bruhala srčna kri iz ust? Da, do zadnjega je storil svojo dolžnost, dokler se ni zgrudil... Take žrtve njej ni treba. Ni ji treba žrtvovati kri in življenje... Toda: mar ne terja ta človek od nje še več? Groza jo je spreletela.

Tedaj jo je vzbudila jagrova beseda:

»Saj sem vedel, da mi tega ne storiš. Z besedami se pač košatiš, dejanja pa so ti pretežka. Pustiva! Ti od mene ne zahtevaj nič, jaz pa od tebe nič — pa križ čez račun!«

Vzdignila je glavo, jo zopet povesila, napol odprla usta pa jih spet zaprla.